

Degivrare sentimentală

Blacks

Am încercat să mi te scot din minte,
să dau uitării un-credit fără gaj,
Dar a venit acest gustar fierbinte
și mi-a topit al timpului givraj.

Mai simt în nări grăbita ta plecare
și-un aer rece fără înțeles,
Iar în urechi aceeași întrebare:
De ce-ai plecat, iubire, ce-ai ales?

Am stat în așteptare o secundă.
poate un an, eu însămi nu mai știu,
Tot așteptând ca viața să-mi răspundă
la întrebări, lovind într-un pustiu.

Și ce departe ai plecat, iubire,
Iar lipsa ta mi-a fost un vid anost...
Te căutam cu fiecă simțire
în zori, amiezi și seri..., dar fără rost.

Mă întrebam dacă a mea gândire
va înghiți distanța dintre noi,
ori va ceda cu-o gravă ostoire
și voi uita Lumina dinapoi.

Dar te-am văzut acum, în prag de seară
cum strălucești și cum te-ai transformat,
N-aș fi ghicit nicicum odinioară
ce aripi vei primi l-al tău plecat.

De ce te-aș întreba de destinații,
unde-ai ajuns urmând al tău destin?
Deja răspunsul tău plin de ovații
ți se citea pe chipul cristalin.

Mă bucură a ta angelitate!
Cât de frumoasă ești, ca în povești!
Să zbori frumos pe aripi fermecate
ce te vor duce unde îți dorești!

Când îmi va fi prea greu și întuneric,
Lumina ta îmi fi-va un îndemn
Mă voi gândi la tine izoterice

și aripi îmi vor crește la un semn.

Te voi urma, fără să-ți dau de știre
pe vaste continente de prin hărți,
Voi micșora distanța c-o iubire,
Vom fi Întregul fără jumătăți.